

Okolo sedmé hodiny ráno, zatímco spal pokojně ve své posteli, se Filipovi zdál sen, ve kterém letěl na drakovi. Najednou na něj ten drak, obrovské a mocné stvoření, promluvil pisklavým hláskem:

„Vstávej, Filipe! Vstávej, rychle!“

„To je ale divný drak,“ řekl si chlapec a promnul si oči. V ten moment si uvědomil, že hlas nepatřil drakovi z jeho snu, ale víle z cukřenky. Vanilka seděla na polštáři a tahala ho za ucho.

„Vstávej!“ naléhala.

„Co to tu děláš?“ zeptal se rozespalý chlapec. „Nemáš být náhodou zavřená ve své cukřence?“

„To platí jenom v noci. Přes den můžu ven, kamkoliv chci,“ vysvětlila Vanilka.

„Proč nejdeš za ostatními vílami?“

„Nezbláznil ses? Máš vůbec ponětí, jak daleko jsou? A pak bych se stejně musela vrátit! Měla bych úplně ztuhlá a unavená křídla. Jsem víla, a ne žádné letadlo!“

„Proč jsem tě tu nikdy předtím neviděl?“ vyptával se Filip zvědavě.

„Proč, proč, proč! No, protože jsem si myslela, že jsem pořád v domě tvé babičky. Byla tam taková nuda, že pobyt v cukřence byl oproti tomu dobrodružství. Ale dost už otázek, mladíku! Přišla jsem ti něco říct, nepřišla jsem na výslech!“

Filip zívá a znovu si promnul oči.

„Co mi chceš?“

„Nuže,“ vyhrkla Vanilka nedočkavě, „před malou chvílí jsem slyšela, jak se tví rodiče baví o tom, jestli tě mají dnes poslat do školy, protože se jim včera zjevně zdálo, že už vypadáš líp. Co to do tebe jen vjelo?! Měl jsi alespoň zakašlat. Jestli nechceš jít do školy, tak se ti co nejrychleji musí přitížit!“

„Ach jo, do školy se mi vůbec nechce,“ zasténal. „Ale jak by se mi mohlo přitížit?“

Vanilka přistála na posteli a rozhlédla se. Svými třpytivými očima hledala něco, díky čemu by chlapec vypadal nemocnější, než ve skutečnosti byl. Vletěla do skříně, chvíli se v ní prohrabovala, pak se vrhla do bedny s hračkami, ale vynořila se s prázdnými rukama a zamračeným obličejem.

„Víš o tom, že máš v tom koši seschlou mandarinku a půlku plesnivého chleba?! Je plný odpadků! Kdy sis tu naposledy uklízel?“

Filip už otvíral pusku, aby odpověděl, ale Vanilka ho předběhla.

„To byla jen řečnická otázka, nenamáhej se s odpovědí. Evidentně už je to tak sto či dvě stě let, co?“

Beznadějně si povzdechla, pak jí ale tvář rozzářil úsměv a její křídla změnila barvu – najednou byla oranžová!

„Už vím!“ vykřikla radostně. „Už vím, jak zařídit, abys vypadal nemocně! A nedostala jsem jenom jeden nápad, ale hned několik. Jsem opravdu génus!“

„Jaké přesně jsou to nápady?“ zamumlal stále ještě ospalý Filip. „A proč tvá křídla změnila barvu?“

„Hned se to dozvíš! Ted' zůstaň tady a opři se o topení – musí se ti zvýšit teplota. A moje křídla mění barvu s tím, jak se mění má nálada. Když se mi v hlavě zrodí geniální myšlenka, pak jsou oranžová.“

Filip poslušně usedl k topení a Vanilka se vyplížila ven pootevřenými dveřmi.